

kærleiksríkan guð í öllum heimi, og í öðru lagi beði sínu: vertu öðrum hjálplegur. Það er nú þegar komið í ljós í hinum frjálsu löndum heimsins, að sundurleitar kyrkjustofnanir geta verið samtaka í góðum verkum til að auka velferð manna. Viðhald spítala, ókeypis lyfjabúða og líknarstofnana af fólki, sem tilheyrir allskonar trúfloknum, sameining allra kyrkna til að halda uppi fátækrahjálpi í stórbæjunum, viðgangur "kristilegs félags ungra manna" og margar aðrar tilraunir til að mynda sambönd af skyldum kyrkjum til nytsamara framkvæmda, sanna allar gagnsemi viðtækrar samvinnu í góðum verkum. Ennfremur getur hin nýja trú ekki myndað nokkurra stétt, kyrkjulegan embættislýð eða þröngsýnan flokk grundvallaðan á helgisíðum. Á þessum grundvelli er ekki óskynsamlegt að hugsa sér að nýja trúin muni reynast sameinandi kraftur og mikill styrkur fyrir lýðstjórn.

Hvort hún muni reynast eins áhrifamikil í því að aftra mönnum frá að gera rangt og hvetja þá til að gera hið rétta, og hin viðteknu trúarbrögð hafa verið, er spurning, sem reynslan ein getur skorið úr. Með tilliti til þess hafa hvorki hótanir né loforð hinna eldri trúarbragða reynst mjög vel í mannfélaginu yfirleitt. Hræðslan við helvíti hefir ekki verið fullnægjandi til að aftra mönnum frá að gera rangt, og himnaríki hefir ekki ennþá verið lýst svo að það hafi haft mikið aðdráttarafl fyrir menn og konur yfirleitt. Bæði eru vissulega óhugsanleg. Miklir gáfumenn, eins og Dante og Swedenborg, hafa framleitt aðeins fjarstæðulegar og ótrúlegar myndir af hvorum staðnum. Nútíðar maðurinn mundi ekki finna að hann hefði verulega tapað nokkurri hvötu til góðs, eða til að forðast ílt, þó himininn brynni og helvíti slökknaði. Hinar vanalegu kristnu hugmyndir um himnaríki og helvíti hafa ekki meiri áhrif á mentað fólk nú á dögum en Ólympus og Hades. Sál nútímans krefst hvata eða handleiðslu, sem hefir gildi nú þegar á þessari jörð. Nýja trúin byggir á verulegri reynslu manna og kvenna, og mannfélagsins í heild sinni. Hvatirnar, sem hún reiðir sig á hafa verið, og eru, starfandi í lífi ótal margra manna; og hennar blessunarriku hugsjónir og vonir eru betur grundvallaðar en þær sem í hinum